Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францѣсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 38. | Нинѣ: гр. к. Льва папы. рим. к. Альбіна б. | Завтра: Архіппа ап. Попелецъ | Второкъ 18 лютого (1 марта) 1892. | Вcходъ сонця 6 г. 42 м.; заходъ 5 г. 44 м. Баром. 762; термом. + 2·4° — 6·0° | Рôкъ II.

Розрухи въ Берлинѣ.

Вся нѣмецка праса зазначуе згôдно, що вôдъ 1848 р. не було ще такъ великои демонстраціѣ въ Берлинѣ, якъ въ четверъ и пятницю минувшого тыждня. Богато нѣмецкихъ ґазетъ глядитъ на сѣ демонстраціѣ досыть оптимістично и доказуе, що не потреба приписувати имъ великого значѣня, а всежь таки суть они дуже характеристичною ознакою часу и занепокоили немало не то цѣлу Нѣмеччину, але звернули въ великôй мѣрѣ й увагу заграницѣ на себе. Демонстрація на величезнѣ розмѣры, розбôи и рабунокъ въ бѣлыи день въ столици Нѣмеччины й пôдъ окомъ цѣсаря, котрый не перестае пригадувати народови, що веде его на иншу дорогу — то все таки якась зловѣща поява, тымъ бôльше, що она выбухла якъ разъ въ пору, коли цѣсарь Вільгельмъ на зборахъ провінціонального сойму бранденбурского выголосивъ велику бесѣду політичну, на тематъ о безустаннôмъ критикованю правительства и о „новôй дорозѣ“. Чи справедливо уважае дехто тѣ демонстраціѣ за вôдповѣдь на цѣсарску бесѣду, того не хочемо тутъ розбирати; они выглядають дѣйстно на вôдповѣдь, хочь не мали зъ горы назначенои тои цѣли, а выглядають для того, що межи ними а бесѣдою цѣсарскою есть якась льоґічна звязь якъ то заразъ побачимо.

Дня 24 лютого зôбравъ ся бувъ бранденбурґскій соймъ провінціональный, щобы зазначити свое становище супротивъ нового закона шкôльного, котрый, мимоходомъ сказавши, выкликавъ въ цѣлôй Нѣмеччинѣ велике невдоволенє. На пирѣ бранденбурґского сойму явивъ ся бувъ также и цѣсарь Вільгельмъ а вôдповѣдаючи на промову, выголошену въ его честь, сказавъ мѣжь иншимъ:

„Менѣ въ двое приемнѣйша тяжка праця, коли знаходжу такъ щире и вдячне признане моихъ трудôвъ около добра народу. На жаль сталось теперь звычаемъ все „натягати“ все уважати за зле, що робить правительство. Вышукуе ся найнегôднѣйшихъ причинъ, щобы лишь людемъ не давати спокою, щобы лишь огôрчати жите въ цѣлôй великôй вôтчинѣ нѣмецкôй. Зъ того натяганя, зъ того юдженя настае вôдтакъ у декотрыхъ людей гадка, що нашъ край найнещаслнвѣйшій, що мае найгôршу въ свѣтѣ управу и що то лишь мука въ нѣмъ проживати. Чижь не лѣпше было бы, щобы тѣ, що вѣчно невдоволенѣ и не перестають вышукувати всего злого забрали ся вôдъ насъ?... Не дайте ся баламутити пустыми бесѣдами партійными людей невдоволеныхъ. На всѣ тѣ невдоволенѣ, замѣтки о новôй дорозѣ и сѣ людехъ вôдповѣмъ спокôйно и рѣшучо: моя дорога добра и будемо дальше поступати по нѣй.“

Въ четверъ тамтого тыждня скликали були соціяльнѣ демократы зборы робôтникôвъ, що робили при будôвляхъ а теперь не мають нѣякои роботы. Зôйшло ся звышь 3000 робôтникôвъ и нарады розпочались передъ полуднемъ. Зборы вôдкрывъ муляръ Бляврокъ, котрый заявивъ, що депутація робôтникôвъ, не маючихъ роботы, ходила надармо до старшого будôвництва Форкенбека и до бурмістра Цельлього; сѣ не приняли и вôдослали до радника бурмістра Блянкенштайна а той ѣй сказавъ, що не може нѣчого вдѣяти для робôтникôвъ, що будôвлѣ треба конче вôддавати въ предприемства, але вôнъ постарае ся въ маґістратѣ о то, щобы предприемство вôддавано въ першôмъ рядѣ Берлинцямъ, що позôстають безъ роботы. Бляврокъ сказавъ, що така обѣцянка на нѣчо не придала ся и завôзвавъ робôтникôвъ до лѣпшои орґанізаціѣ.

Въ тôмъ дусѣ промавлявъ и будôвничій Кеслеръ редакторъ ґазетки Bauhandwerker. Вôнъ доказувавъ, що теперѣшна суспôльнôсть зовсѣмъ збанкрутувала и що соціяльнѣ демократы зовсѣмъ недумають выносити ся зъ краю; ихъ нова дорога нѣчого не обходить, робôтники будуть ити своею дорогою, а коли прийде пора, вынесуть ся зъ краю инши особы. Бесѣду его принято грôмкими оплесками.

По сѣмъ приступлено до нарады, чи робити демонстрацію, чи нѣ. Многѣ голосы вôдзывали ся противъ демонстраціѣ. Наконецъ ухвалено резолюцію, взываючу правительство, щобы оно якъ найскорше приступило до выконаня намѣреныхъ робôтъ публичныхъ и зборы заявили ся за утворенемъ біржи робôтничои. На тôмъ закôнчено засѣданє.

По зборахъ выступило якихъ 1500 робôтникôвъ на площу Александра и почали тутъ свистати, спѣвати та выкрикувати: „Роботы! Не маемо роботы! Хочемо роботы!“ До демонстрантôвъ прилучилась ще и величезна товпа другихъ людей, ажь наконецъ мусѣла вмѣшати ся й поліція. Показало ся однакожь, що вôддѣлъ поліціѣ бувъ за слабый и длятого заальармовано всю поліцію въ цѣлôмъ мѣстѣ и она вôдтакъ зôбрала ся въ повнôй силѣ на улици „подъ липами“. Незадовго надтягнула сюды величезна товпа людей и теперь прийшло до першои бійки зъ поліцією, котрôй однакожь удало ся розôгнати товпу. Передъ самою палатою цѣсарскою було такъ велике збѣговиско, що на довшій часъ була перервана вся комунікація. Демонстранты потягнули зъ вôдси на улицю Шарльоты и тутъ прийшло до нового конфлікту зъ поліцією. Арештовано кôлька особъ; демонстранты хотѣли ихъ вôдбити

4

Вороги.

Зъ россійского — А. Чехова.

(Дальше.)

Якъ той чоловѣкъ, що лише що зачинае здогадувати ся, що его хтось тяжко оскорбляе, здвигнувъ докторъ лишь плечима та выдививъ ся здивованый, махнувъ рукою нѣбы на знакъ, що его то дуже дивуе и не знаючи, що мае вже казати або робити, присѣвъ страшно утомленый на крѣсло.

— Ну, коли ты вже мене не любишь, коли полюбилась другого, — то Богъ зъ тобою! — говоривъ Абоґінъ плачливымъ голосомъ. — Алежь на що було туманити? На що тои пôдлои здрады? — Чуете, пане докторъ, вôдозвавъ ся вôнъ щиро и приступивъ до Кирилова. „Вы були нехотячи свѣдкомъ мого нещастя и я передъ Вами не хочу таити правды. Кляну ся вамъ, що я тую женьщину любивъ, убожавъ, якъ той рабъ! Я пожертвувавъ ѣй усе: я погнѣвавъ ся въ свояками, покинувъ задля неи службу, залишивъ музику; я ѣй все простивъ, навѣть то, чого бы не простивъ рôднôй матери, рôднôй сестрѣ... Я на ню й ока нѣколи не скрививъ... Я не виноватый... А на щожь тота брехня? Не жадаю любови, але на що було такъ нужденно туманити? Коли вже мене не злюбила, то най бы була менѣ то сказала отверто, чесно, тымъ бôльше, що знала мои погляды въ такихъ справахъ.

Зô сльозами въ очахъ и дрожачи на цѣлôмъ тѣлѣ розкрывъ Абоґінъ цѣле свое серце передъ докторомъ. Говоривъ щиро притискаючи обѣ руки до серця; не надумуючись довго розкрывъ всѣ свои родиннѣ тайны и очевидно бувъ радъ зъ того, що мôгъ комусь звѣрити ся зъ тыми тайнами. Колибъ вôнъ мôгъ бувъ такъ говорити годину або двѣ и выляти такъ свое серце, то певно бувъ бы разъ учувъ ся свобôднѣйшій. А хто знае, вôнъ бувъ бы може погодивъ ся спокôйно зô своимъ горемъ, бувъ бы може не робивъ непотрѣбныхъ дурницъ, коли бы докторъ бувъ его спокôйно выслухавъ та оказавъ свое спôвчуте...

Але стало инакше. Коли Абоґінъ говоривъ, змѣнивъ ся выглядъ оскорбленого доктора. Рôвнодушнôсть и зачудоване уступило зъ лиця, а натомѣсть проявлявъ ся поволи выразъ оскорбы, гнѣву и сердитости. Черты его лиця набрали бôльше рѣшучости, стали ще острѣйшѣ та неприемнѣйшѣ. Коли Абоґінъ показавъ докторови фотоґрафію молодои женщины, зъ краснымъ, але сухимъ, безъ нѣякого выразу лицемъ, що пригадувала якусь монахиню, и спытавъ его, чи мôгъ бы хтось подумати, що тото лице въ силѣ такъ ошукувати, схопивъ ся докторъ наразъ, очи ему ажь засвѣтили ся и вôдозвавъ ся, вымавляючи остро кождый складъ:

— Чого вы менѣ то все говорите? Я того не хочу слухати! Не хочу! — кричавъ докторъ и вдаривъ кулакомъ по столѣ. — Що мене обходять вашѣ тайны? Чортъ ихъ бери! Зъ вôдки у васъ право плести менѣ такѣ нѣсенѣтницѣ?! Чи може гадаете, що вы мене ще за мало оскорбили? Чи я якій слуга, чи що, щобы мене такъ ажь до крайности оскорбляти?

Абоґінъ вôдступивъ трохи взадъ и выдививъ ся остовпѣлый на Кирилова.

По що вы мене сюды привели? сказавъ докторъ, а борода ему ажь трясла ся. — Коли вамъ зъ пристрасти захотѣло ся женитись, коли дурѣете зъ пристрасти и граете якѣсь комедіѣ — то щожь мене то обходить. Яке менѣ дѣло до вашихъ романсôвъ? Дайте менѣ спокôй! Займайтесь своимъ благороднымъ самолюбствомъ, чванѣть ся своими гуманными идеями, грайте собѣ (докторъ зиркнувъ при тôмъ на віольончелю) — грайте собѣ про мене и на контрабасахъ та трубахъ, выгодуйтесь якъ каплунъ, але не важте ся робити дурня зъ чоловѣка! Коли не умѣете вже его поважати, то бодай дайте ему спокôй зъ своею чемностію?

а полиція стала тогды рубати шаблями; зъ товпы посыпалось каменемъ. Зъ обохъ сторôнъ покалѣчено богате людей. Через цѣлый той часъ стоявъ цѣсарь въ вôкнѣ своеѣ палаты и дививъ ся, що дѣе ся на улици. Остаточно демонстранты почали розходити ся.

Понадъ вечеръ однакожъ почали збирати ся на улицяхъ знову великі масы людей и теперь ажъ прийшло до грôзныхъ розрухôвъ, особливо у всхôднôй части мѣста. Товпа кинулась на склепы и стала ихъ розбивати и рабувати. Изъ склепôвъ выкидувано на улицю всѣлякій товаръ, пачки и скринки; люде забирали товаръ а скринками та коробками стали кидати у вôкна. Проявивъ ся бувъ также рухъ антисемітскій. Поліція на такі розрухи не була приготовлена и закимъ зôбрала ся въ достаточнôмъ числѣ, розбито вже кôлькадесять склепôвъ; при томъ не роблено рôзницѣ, чи то склепъ христіяньскій чи жидôвскій. Особливо порозбивано богато склепôвъ рѣзницкихъ, пекарнѣ и склепы годинникарскѣ. Официра поліціѣ Заклевского ранено дуже небезпечно каменемъ въ голову.

На другій день повторились розрухи рано ажь въ трохъ сторонахъ мѣста и тревали ажь до 3 год. по полудни. Поліція знову мусѣла рубати шаблями. Кôнні жандармы и пѣша поліція цѣлый день увихали ся по улицяхъ и розганяли людей. Шкоду, яку зроблено въ тыхъ двохъ дняхъ обчисляють на разѣ на 20.000 марокъ, але кажуть, що она есть далеко бôльша.

Соймъ краєвый.

Въ четверъ сего тыждня розпочинаесь третя сесія VI періоду нашого Сойму краєвого. Доки потягне ся теперѣшна сесія, годѣ ще теперь сказати, але всежь таки здае ся, що ажь до послѣдного тыждня великого посту. На порядку дневнôмъ першого засѣданя стоять: І. Вôдкрытє Сойму. — II. Перше читанє слѣдуючихъ предложенъ правительственныхъ: 1) Проєктъ закона ловецкого для Галичины; 2) Проєктъ о вымогахъ для затвердженя и заприсяженя сторожи, установленои для охороны культуры краєвои. — III. Перше читанє предложеня Выдѣлу краєвого: Въ справѣ закона краєвого о заложеню и внутрѣшнôмъ уладженю книгъ гіпотечныхъ для королевства Галичины и Володимиріѣ зъ вел. кн. Краковскимъ. — Петиціѣ громады мѣста Перемышля о призволенє на побиранє оплатъ вôдъ театральныхъ и иншихъ публичныхъ представлень въ цѣли вывѣнованя дому притулку и працѣ. — Змѣны теріторіяльні.

Кромѣ того будуть ще предложенѣ: Справозданє Выдѣлу краєвого о замкненю рахункôвъ зъ фондôвъ краєвыхъ за 1889 и 1890 р. — Справозданє Выдѣлу краєвого о буджетѣ краєвôмъ на 1892 р. Справозданє Выдѣлу краєвого о вôдобраню фондôвъ индемнізаційныхъ и справозданє зъ предложеного Правительствомъ замкненя рахункôвъ галицкихъ фондôвъ индемнізаційныхъ за рôкъ 1890. — Справозданє въ справѣ прелімінаря фондôвъ индемнізаційныхъ на 1892 р. — Справозданє зъ чинности Выдѣлу краєвого за часъ вôдъ 1-го липня 1890 до 31 жовтня 1891 р. — Справозданє Выдѣлу краєвого въ справѣ кредиту додаткового для краєвого фонду шкôльного на 1891 р. въ цѣли управильненя платнѣ учительскои на пôдставѣ результатôвъ послѣдной конскрипціѣ. — Справозданє о перемѣнѣ 7-клясовои школы женьскои въ Бродахъ на 8 клясову школу выдѣлову — Справозданє Выдѣлу краєвого о петиціяхъ емеритованыхъ учителѣвъ та вдôвъ и сиротъ по учителяхъ, въ справѣ удѣленя або пôдвысшеня емеритуры а взглядно дару зъ ласки. — Справозданє Выдѣлу краєвого о Банку краєвôмъ. — Справозданє Выдѣлу краєвого въ справѣ декляраціѣ щодо умѣщеня клінікъ при загальнôмъ шпитали у Львовѣ для будучого выдѣлу медичного львôвского университету. — Справозданє зъ обрадъ анкеты, скликанои для розслѣду уладженъ лѣкарскихъ и адміністраційныхъ въ заведеню для божевôльныхъ въ Кульпарковѣ и представленє вôдповѣдныхъ внесенъ. — Справозданє о внесеняхъ щодо змѣны соймовои ординаціѣ выборчои и статута краєвого зъ дня 26 лютого 1861 р., а также додатку до статута краєвого зъ тои самои даты. — Справозданє о замкненю рахункôвъ галицкого фонду пропінаційного за 1890 р. зъ предложенємъ прелімінаря того фонду на 1892 р — Справозданє о выконаню закона зъ 20 марта 1891 р. о поборѣ краєвыхъ оплатъ конзумційныхъ. Наконець справозданє въ справѣ прилученя декотрыхъ громадъ до округа иншихъ судôвъ якъ доси.

Переглядъ політичный.

Патентомъ цѣсарскимъ въ дня 27 лютого розвязано соймъ буковиньскій и назначено новѣ выборы.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила именованє членôвъ анкеты для управильненя валюты. Зъ Галичины покликано до анкеты проф. Мілевского зъ Кракова, проф. Пілята и Зґурского зô Львова.

Ґр. Тунъ, намѣстникъ Чехъ, приѣздивъ оногды до Вѣдня на нараду зъ ґр. Таффимъ въ справѣ заявленя яке мае дати въ комісіи угодовôй въ тôмъ случаю, наколибъ постановлено внесенє на вôдроченє сеи справы. Зъ Праги доносять, що тамъ запанувало середъ людности велике розъяренє зъ причины подѣлу округôвъ судовыхъ на ческій и нѣмецкій и скликують ся зборы, щобы запротестувати противъ того подѣлу и выступити въ оборонѣ самостôйности ческихъ краѣвъ.

Въ Берлинѣ повторились розрухи въ суботу ще зъ бôльшою силою, якъ въ двохъ попередныхъ дняхъ, особливо же въ пôвнôчныхъ частяхъ мѣста. Поліція мусѣла знову взяти ся до шабель и покалѣчила богато людей. Въ недѣлю бувъ въ мѣстѣ спокôй, але поліція була цѣлый день сконсиґнована. Музыка войскова поступала на головну варту пôдъ ескортою кôнной поліціѣ.

„Моск. Вѣдом.“ доносять, що петербургска рада державна ухвалила проєктъ міністерства дѣлъ внутрѣшныхъ, пôсля котрого мають бути установленѣ въ Петербурзѣ, Одесѣ, Николаевѣ, Керчу и Севастополи окремі комісіи пôдъ проводомъ мѣсцевыхъ ґубернаторôвъ, прокураторôвъ и президентôвъ трибуналôвъ судовыхъ, до котрыхъ будуть належати всѣ справы мѣскі. Ухваленє сего закона значить тôлько, що знесенє всякои автономіѣ мѣстъ, яку они ще мали вôдъ часôвъ Александра другого, бо згаданѣ комісіѣ будуть вже о то старати ся, щобы знести зовсѣмъ всяку автономію. Комісіи тѣ установлено лишь для згаданыхъ мѣстъ длятого, щобы насамперeдъ зробити пробу, закимъ ихъ заведе ся въ цѣлôй державѣ.

Зъ Петербурга доносять черезъ Лондонъ, що въ весною мае цѣла збройна сила Россіѣ бути подѣлена на три великі части: на пôвнôчну армію пôдъ командою вел. кн. Володимира; на армію полудневу пôдъ ґен. Драґомировомъ и на захôдну пôдъ ґен. Гуркомъ. Верховну команду буде мати ґен. Обручевъ. Зъ того самого жерела доносять, що вздовжь австрійскои и нѣмецкои границѣ стоить теперь 300.000 козакôвъ и всѣлякои другои кавалеріѣ.

Наконець утворено въ Парижи новый кабінетъ пôдъ президентурою сенатора Любета, котрый обнявъ заразомъ и теку міністра справъ внутрѣшныхъ. До кабінету войшли: Рікаръ для справедливости, Вієтъ — публич-

---

— Позвольте, — до чого вы то кажете? — спытавъ Абоґінъ почервонѣвшись.

— До того, що то уже пôдлôсть и простацтво, робити собѣ зъ людей забавку. Я — лѣкарь, а вы думаете, що то всѣ лѣкарѣ, взагалѣ всѣ люде, що працюють и вôдъ котрыхъ не заносить пахощами та розпустою, лишь нашій слуги и не таки люде, якъ другі; думайте собѣ и такъ, здоровій, коли хочете, але не маете нѣякого права робити зъ чоловѣка, що страдае, якусь рѣчь для себе.

„Якъ вы смѣете таке менѣ говорити? — сказавъ Абоґінъ зъ тиха, а лице его стало знову дрожати, але очевидно вже вôдъ гнѣву.

— Нѣ, — якъ вы смѣли мене сюды везти, абы я слухавъ вашихъ дурницъ, коли вы знали, яке тяжке горе мене прибило? — крикнувъ докторъ и знову ударивъ по столѣ. — Хто вамъ давъ право насмѣватись зъ чужого горя?

— Вы мабуть зъ розуму зôйшли! — крикнувъ Абоґінъ. — То нечестно! Тажь я й самъ дуже нещасливый а... а...

— Нещасливый, — повторивъ докторъ смѣючись зъ погордою. — Отъ лѣпше не говорѣть того слова; вамъ нѣякого права до него. Драбы, що не можуть роздубути грошей на заплаченє векслѣвъ, кажуть також, що они нещасливі. — Каплунъ, що такій товстый, що ажь душить ся вôдъ сала, также нещасливый. Нужденні вы люде!

— Мôй поважаный пане, вы забуваетесь! процѣдивъ Абоґінъ крôзь зубы — За такі слова... можна часомъ и въ лице дôстати! Розумѣете?

Абоґінъ сягнувъ чимъ скорше до кишенѣ, добувъ зъ неи записникъ, выймивъ зъ него два банкноты и кинувъ ихъ на стôлъ.

— Ось вамъ за вашу візиту — сказавъ вôнъ и нôсъ ему ажь розширивъ ся. — Тôлько вамъ належить ся.

— Не потребуете менѣ давати грошей! — крикнувъ докторъ и посунувши рукою по столѣ, скинувъ банкноты на землю. — Оскорбы грôшми не заплатишь!

Абоґінъ и докторъ почали сварити ся и ганьбили оденъ другого въ гнѣвѣ послѣдными словами. Ще нѣколи въ житю, навѣть и въ снѣ не наговорили такого, що теперь. Зъ обохъ нихъ говорили еґоізмъ и нещастє. Нещасливі люде бувають самолюбні, несправедливі, прикрі и не можуть оденъ другого навѣть на стôлько зрозумѣти, якъ дурный дурного. Нещастє не вяже людей, лишь розъединяе, а навѣть тамъ, де однакове горе повинно бы ихъ звязати, показуесь далеко бôльше несправедливости и твердого серця, якъ у людей бодай яко тако вдоволеныхъ.

— Кажѣть мене вôдвезти! — крикнувъ докторъ и ледви що вже мôгъ говорити.

Абоґінъ задзвонивъ на весь голосъ. Коли на той знакъ нѣхто не явивъ ся, вôнъ задзвонивъ ще разъ и зъ лютости ажь кинувъ дзвôнкомъ на землю; дзвôнокъ упавъ на лежникъ и забренѣвъ завмираючимъ голосомъ. Вбѣгъ якійсь слуга.

— Абы васъ всѣ чорты взяли! Де вы позалазили, чи вамъ позакладало?! — крикнувъ панъ и наставивъ ся до него кулакомъ. — Де ты бувъ? Иди, кажи, абы заложили конѣ до кариты для сего пана, а менѣ кажи заложити до воза! Чекай! — крикнувъ вôнъ, коли слуга обернувъ ся и хотѣвъ вже вôдходити. — Абы менѣ до завтра не було въ моѣмъ домѣ анѣ одного зрадника! Всѣ забирайтесь! Прийму собѣ иншихъ слугъ! Падлюки!

Абоґінъ и докторъ чекали на возы и мовчали. У першого стала постава знову гладка и дуже елеґантна якъ давнѣйше, вôнъ ходивъ по комнатѣ, покивувавъ зъ паньска головою и нѣбы щось придумувавъ. Его гнѣвъ не прошумѣвъ, але вôнъ удававъ, якъ колибъ не видѣвъ ворога... Докторъ же стоявъ оперщись о стôлъ и дививъ ся на Абоґіна зъ такою глубокою майже цинічною погордою, зъ якою споглядають лишь люде, що зазнали горя и недолѣ, коли видять передъ собою наживу и елеґанцію.

Коли незадовго потôмъ докторъ всѣдавъ до повоза и вôдъѣзджавъ споглядали его очи все ще зъ погордою. На дворѣ було темно,

ні роботы; Кавенякъ — маринарка; Фрейсіне, Рібо, Рошь, Девель, Рувіє и Буржоа задержали свои теки а Констанса выкинено зъ кабінету.

Про убійника дра Вулковича ще незнати нѣчо певного. Однѣ кажуть, що то бувъ якійсь Македонець, другѣ, що Болгаринъ; однакожь всѣ вѣсти доносять згôдно, що вôнъ приѣхавъ россійскимъ кораблемъ зъ Одессы и очевидно заразъ по убійствѣ сховавъ ся на той корабель и мабуть вôдъѣхавъ. Всежь таки арештовано въ Константинополи кôлька пôдозрѣныхъ людей. Єсть здогадъ, що зъ убійствомъ стоить въ звязи Болгаринъ Станчевъ, оденъ зъ тыхъ, котрыхъ пôдозрѣвають о убійство мін. Белчева, а на котрого выдане властямъ болгарскимъ Вулковичь дуже настававъ. Тѣло убитого привезено до Филипополя, де на него чекали кн. Фердинандъ и всѣ найвысшѣ достойники.

Новинки.

Львôвъ дня 17 (29) лютого.

— **Именованя**. Ц. к. Рада школьна краєва именувала учителя Константина Нѣментовского сталымъ учителемъ при школѣ етатовой въ Саджавцѣ; Маріяна Ґурского въ Копычинцяхъ сталымъ учителемъ молодшимъ при школѣ двоклясовой въ Гусятинѣ.

— **Президентови державныхъ зелѣзниць**, дрови Билиньскому жертвували професоры и доценты львôвского університету пропамятне альбумъ дуже хорошои роботы. Окладинка альбума зъ орѣхового дерева, вырѣзьблена артистомъ Гарасимовичемъ. На орнаментицѣ въ серединѣ є вырѣзьбленый гербъ університету, що его держить Мінерва, богиня штуки. По рогахъ емблемы чотирохъ факультетôвъ, теольоґіѣ, фільософіѣ, права и медицины. Окутє срѣбне, оксидоване а на нѣмъ умѣщеный гербъ дра Билиньского и его моноґрамъ. Въ альбумѣ є 46 фотоґрафій и два малюнки: оденъ то заголовна карта, роботы п. Августиновича, другій представляє видъ університету львôвского, а малювавъ п. Маркилъ Гарасимовичь.

— **Бродска Рада повѣтова** уконституовала ся въ той способъ, що выбрала посла до Сойму и дотеперѣшного маршалка п. Октава Сального маршалкомъ а п. Володислава Гнѣвоша, властителя бôльшои посѣлости въ Кутôвъ, его заступникомъ До выдѣлу вôйшли: ґр. Цетнеръ, Краєвскій, о. Юл. Мандычевскій, Ант. Витославскій бурмістръ Бродôвъ и Арт. Шнель.

— **Выдѣлъ руского касина въ Стрыю** устроює дня 7 лат. марта 1892 въ 31 роковины смерти Тараса Шевченка, при ласкавôмъ спôвудѣлѣ силъ артистичныхъ руско-народного театру въ сали товариства (готель пôдъ чорнымъ орломъ) концертъ, на котрый має честь Вп. землякôвъ зъ ихъ родинами запросити. Програма концерту слѣдуюча: I. 1) Вступне слово, выголосить дръ Е. Ол. 2. „Чомъ рѣченько“, слова Головацкого, муз. Лавровского, хоръ. — 3. „Украиньскій Козакъ“, Лисенко Op. 4, фортепянъ на 4 руки, пп. Макс. и Лев. — 4. Дуетъ зъ оперы „Рôздвяна Нôчь“, слова Старицкого, муз. Лисенка, пп. Клѣш. и Карп. — . „Огнѣ горять“, слова Шевченка, муз. Лисенка, сольо баритонове зъ акомп. фортепяну, п. Телих. — 6. „Гетьманы“, поема Шевченка, муз. Лисенка, сольо баритонове зъ акомп. фортепяну, п. Телих. — II. 7. „Variations brillants“, Витвицкій, Op. 20, фортепянъ сольо, п. Макс. — 8. „Катерина“, поема частина 2, декламація, п. Я., н — 9. „Закувала та сива зазуля“, хоръ зъ оперы Нѣщиньского „Вечерницѣ“ зъ акомп. фортепяну. — 10. Дуетъ зъ оперы „Белізарь“ Donizetti-ого на сопранъ и баритонъ, пп. Клѣш. и Телих. — 11. Завѣщанє“, слова Шевченка, муз. Вербицкого, сольо басове въ супроводѣ 2 хорôвъ и акомп. фортепяну, п. Ст. — Вступъ вôдъ особы 1 зр., для пп. мѣщанъ, селянъ, студентôвъ и ґарнізону 20 кр. Початокъ точно о год. 7 вечеромъ. По концертѣ вôдбуде ся комерсъ. О численну участь публики просить: Выдѣлъ Руского касина. Стый 25 лютого 1892.

— **Надане стіпендіѣ** Митрополичій ординаріят надавъ Несторови Пшеюрскому, правникови въ I. року на львовскôмъ університетѣ стіпендію им св. Георгія 100 зр. рôчно.

— **Вѣщуны весны**. Въ околици Вѣдня появили ся вже передъ кôлькома днями жайворонки, котрѣ появляють ся тамъ звычайно о много позпѣйше. Такожь видѣли тамъ люде перелѣтаючѣ журавлѣ. Въ долинахъ надъ Дунаємъ цвитуть первѣсночки.

— **Огнѣ**. Въ селѣ Русятичахъ повставъ огонь, котрого жертвою стались двѣ селяньскѣ загороды. При енерґічной помочи двôрскои службы удало ся огонь зльокалізувати.

— **Обкраденє костела въ Збаражи** — показує ся тетерь зовсѣмъ неправдиве. Адміністраторъ тамошнои парохіѣ, кс. Мартинъ Крупиньскій, доносить до львôвского Przeglad-у, що тамъ дня 20 с. м. не було нѣякои крадежи въ костелѣ. Декотрѣ польскѣ ґазеты доносять, що то обкрадено костелъ въ Золочевѣ.

— **Емиґрація**. Оногды вечеромъ задержали власти на двôрци въ Краковѣ 7 осôбъ, котрѣ хотѣли емиґрувати до Америки.

— **Пôвъ добы въ керници**. Дня 24 с. м. въ лѣсѣ при Полтвѣ, коло Глинянъ, упавъ оденъ чоловѣкъ до порожнои керницѣ на 4 сяжнѣ глубокои, переходячи коло неи, и перебувъ тамъ 13 годинъ, доки люде, шукаючи за нимъ, его не найшли. Керниця була безъ всякого накрытя и безъ знаку остереженя.

— **Пропали грошѣ и — кишки**. Въ понедѣлокъ тамтого тыждня явивъ ся въ Перемышли у жѣнки тамошного слюсаря вôдъ зелѣзницѣ п. И якійсь хлопакъ, що подабавъ на термінатора, та сказавъ, що панъ майстеръ присылає его до неи абы она дала ему заравъ 2 зр., бо майстеръ мусить ѣхати въ дорогу, бо десь тамъ повадъ на шляху выскочивъ зъ шинъ. Панѣ майстрова, дбала о добро своего мужа и не догадуючись нѣякои хитрости, дала хлопцеви не лишь 2 зр., але доложила три свѣжѣ кишки и пôвъ бохонця хлѣба, щобы чоловѣкъ не голодувавъ въ дорозѣ, а хлопцеви дала ще 20 кр. за послугу. Якежь було єѣ здивованє, коли въ полудне явивъ ся чоловѣкъ на обѣдъ и сказавъ, що анѣ на зелѣзници не було нѣякои пригоды, анѣ вôнъ не посылавъ нѣякого хлопця до неи по грошѣ. Хлопець тымчасомъ пропавъ безъ слѣду зъ грошми и кишками.

— **Хороша збôрка мотылѣвъ**. Бувшій вѣденьскій бурмістръ, баронъ Фельдеръ, 78-лѣтный старець, любитель и славный збирачь мотылѣвъ, спродавъ свою величну збôрку шефови лондоньского дому Ротшільдôвъ за 50.000 зр. Сынъ льорда Ротшільда єсть непослѣднымъ природознавцемъ и може бути, що вôнъ жертвує колись свои цѣннѣ збôрки британьскому музеєви.

— **Друга дитина въ хлѣбѣ**. Подôбно якъ недавно тому въ Пештѣ такъ теперь въ Сольноку на Угорщинѣ найдено новонароджену дитину, упечену въ хлѣбѣ. Тамтого тыждня принесено до одного зъ тамошныхъ пекарôвъ великій бохонець хлѣба зъ просьбою, абы вôнъ его упѣкъ. Пекарь упѣкъ и вôдложивъ бохонець на бôкъ. Коли на другій день нѣхто не приходивъ по бохонець, пекарь пригадавъ собѣ на него и ось хоче взяти хлѣбъ въ руки, ажь дивить ся, а хлѣбъ чогось попукавъ. Пекарь приглядаєсь близше и на велике своє диво та страхъ видить, що въ хлѣбѣ єсть упечена дитина!

— **Украдена Циганами.** Въ Бѣлоцеркви на Угорщинѣ пропала була одинацять лѣтъ тому назадъ одному тамошному ремѣсникови его тогды десятилѣтня донька, Ернестина Миковичь Що не робили родичѣ, що не нашукались еѣ, нѣчого не помогло; дѣвчина щезла була безъ слѣду Сестра пропавшои вôддала ся була торôкъ за вершецкого комісаря вôдъ дорôгъ, Вармута, а тому прийшло щось до головы шукати знову за сестрою своеѣ жѣнки. Кôлька днѣвъ тому назадъ побачивъ вôнъ на гостинци громаду Циганôвъ, а мѣжь ними якусь бѣляву молодицю, зъ лиця дуже хорошу, такъ, що ажь жаль бравъ дивити ся, що она при такой красѣ обдерта и ледви кôлька лахôвъ маѣ на собѣ. Ему прийшла заравъ на гадку жѣнчина сестра. Коло неи ишло кôлька Циганôвъ, що еѣ стерегли. Мимо того удало ся Вармутови якось заговорити до молодицѣ и вôнъ довѣдавъ ся того, чого сподѣвавъ ся. То була дѣйстно Ернестина. Она сказала ему, що Циганы вхопили еѣ малою та повели ажь на серôску границю та тамъ волочили ся и грозили ѣй смертію, наколибъ она важилась утѣкати Въ тринацятôмъ роцѣ стала она жѣнкою проводиря Циганôвъ, але вôнъ еѣ теперь побиває и она мусить тяжко працювати. Вармутъ давъ о всѣмъ знати до суду и теперь веде ся слѣдство въ сѣй справѣ

— **Великѣ и малѣ злодѣѣ**. Зъ Мелитополя въ Россіи доносять про цѣкавый выпадокъ, якъ тамъ малѣ злодѣѣ зрадили нехотячи великихъ. Рѣчь се зô взгляду на теперѣшный голодъ въ Россіи дѣйстно цѣкава. Отже въ однôмъ селѣ коло Мелитополя мали торговельники збôжа свой складъ. Кôлькохъ селянъ выбрало ся ночею до маґазину, що стоявъ на досыть высокихъ стовпахъ, и постановили украсти трохи збôжа. Влѣзли отже пôдъ маґазинъ та вывертѣли дѣры въ диляхъ, наставили мѣшки и збôже насыпалось до нихъ. Нещастє хотѣло, що ихъ зловили, коли они вертали домôвъ, и завели до войта. Тутъ показало ся, що въ мѣшкахъ не було збôжа лишь самъ найгоршій послѣдъ, грузъ, пѣсокъ и кукôль та всѣляка мѣшанина. Торговельники збôжа призбирали кôлька сотъ корцѣвъ то мѣшаны, котру мали везти до Одесы, щобы тамъ домѣшати еѣ до доброго збôжа. Такъ выкрыли малѣ злодѣѣ великихъ.

— **Многонадѣйна молодѣжь**. Въ Прусахъ въ мѣстѣ Тіссенъ буде ставати передъ судомъ 13 ґімназіяльныхъ учениковъ, котрѣ завязали мѣжь собою тайне товариство — вправдѣ не идеально-політичне, але ажь занадто поганне, бо злодѣйске. Члены товариства крали всьо, де ся що лишь дало: циґара, циґарницѣ, рукавички, куфлѣ вôдъ пива, одѣнє и т. д., а опôсля тымъ дѣлили ся. Товариство се мало навѣть свои вôдзнаки.

— **Перегоны когутами**. Въ околици Лієжь селяне придумали собѣ ось таку забавку: Въ означеный день зносять въ одно мѣсце зъ околичныхъ селъ когуты и замыкають ихъ въ клѣтки, умысно до того зладженѣ, Такъ зôбранѣ когуты зачинають пѣяти на перегоны, а умыснѣ писарѣ записують точно, кôлькоразôвъ котрый когутъ запѣявъ, а чій запѣє найбôльше, того властитель достає нагороду. На послѣднôмъ такôмъ пописѣ когутôвъ въ Пульзо одинъ зъ нихъ, вытявь, запѣявъ 134 разы въ одной годинѣ. Такій здавъ бы ся неодному, хто має твердый сонъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Чернôвцѣ 29 лютого. Мѣсто Кимполюнґъ надало президентови краю ґр. Пачому почетне горожаньство.

Берлинъ 29 лютого. Пôдчасъ суботнѣшныхъ розрухôвъ кинувъ хтось зъ вôкна фляшку зъ нафтою на кôнного поліціяна и вбивъ ему шоломъ такъ сильно на голову, що ажь скалѣчивъ въ голову. Арештовано 23 осôбъ.

Петербургъ 29 лютого. Директоръ департаменту зелѣзниць, Вітте, именованый міністромъ комунікацій.

Опорто 29 лютого. Вôдъ сильнои бурѣ розбило ся кôлька кораблѣвъ рыбацкихъ и згинуло около 200 людей.

Парижъ 29 лютого. Около 20 пословъ конституційнои правицѣ постановило основувати консервативну партію въ републицѣ, впрочôмъ пôдпирати ліберальнѣ идеѣ и стремѣти до суспôльного и реліґійного мира та демократичныхъ реформъ.

Надôслане.

Укôнченый матуристъ глядає лекціѣ на село до священичого дому. Интересованыхъ просить ся зголосити ся пôдъ адресою: **И. Р. въ Микулинцяхъ**, почта въ мѣсци.

темнѣйше якъ передъ годиною. Червоный мѣсяць закотивъ ся бувъ вже за горбикъ а хмары, що стерегли мѣсяця, окружили звѣзды темными платками.

Вôзъ зъ червоными лѣхтарнями покотивъ ся по дорозѣ и перегнавъ доктора.

То поѣхавъ Абоґінъ, абы запротестувати, абы дурниць наробити.....

Черезъ цѣлу дорогу докторъ не думавъ нѣ о жѣнцѣ, нѣ о Андрейку, лишь о Абоґінѣ та людехъ що жили въ домѣ, зъ котрого вôнъ якъ разъ вертавъ. Вôнъ лютивъ ся на Абоґіна, на его жѣнку, на Папчиньского, на всѣхъ, що жиють въ рожевôмъ сумрацѣ и вôдъ котрыхъ заносить пахощами, вôнъ черезъ цѣлу дорогу чувъ до нихъ ненависть и погорджавъ ними зъ цѣлои глубины своеѣ душѣ. А въ его грудехъ укрѣпивъ ся певный поглядъ що до тыхъ людей.

И часъ мине ся и горе Кирилова, але той поглядъ, що несправедливый и недостойный людского серця не промине ся и остане въ памяти доктора ажь до гробу!

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.